

Phần 16

Chương 61

Đêm đến, trăng sáng sao thưa, màn đêm sáng mờ, trong thành Sở Châu nhà nhà treo phướn trắng trước cửa, khắp nơi có thể nghe thấy tiếng khóc đau thương. Quá nửa quân đội triều đình chết trên tường thành Sở Châu hôm nay là trai tráng Sở Châu. Phó Thanh Mộ ngồi trên mái nhà lợp ngói xanh của sương phòng Châu phủ, tay cầm vò rượu, vừa nghe tiếng khóc phía xa vừa lắng lắng uống rượu. Nhớ lại hai chiếc răng nanh trong miệng Nhắm Cửu và hình ảnh Nhắm Cửu uống máu như đói khát khi đè lên Lâm Cẩm Phong và Sở Cuồng, Phó Thanh Mộ không nhịn được che miệng, vẻ cà lơ phát phơ biến thành nghiêm túc hiếm thấy, cặp mắt xuống, suy nghĩ sâu xa.

Uống máu sao!

Cửa phòng bên dưới mở ra kẽo kẹt. Phó Thanh Mộ đưa mắt nhìn. Nhắm Cửu từ trong phòng đi ra, bước chân lảo đảo, ngay cả giày cũng không đi, gằn như là gắng gượng đi ra ngoài sân. Phó Thanh Mộ tung người nhảy xuống chặn Nhắm Cửu lại: “Cửu cô nương, cô nương mới nghỉ được mấy canh giờ, chắc chắn vẫn còn đau lắm. Cô nương đừng đi lung tung, mau về nằm nghỉ tiếp đi!”.

Nhắm Cửu ngẩng đầu nhìn hấn, thân thể chột ngã sang một bên. Phó Thanh Mộ vội vàng đỡ lấy Nhắm Cửu: “Ai da, đã nói là phải nghỉ ngơi...”.

Hấn còn chưa dứt lời, Nhắm Cửu đã tóm cánh tay hấn, chỉ chỉ cổ họng mình. Phó Thanh Mộ hiểu ý: “A, ta hiểu rồi. Cô nương lại không nói được đúng không? Thế mới bảo cô nương phải về nằm nghỉ... Cô nương đi tìm Sở Cuồng à? Sở huynh cũng đang nằm nghỉ trong phòng mình. Trước khi ngủ, Sở huynh đã dặn người khác không được quấy rầy trong mười hai canh giờ gì đó, bây giờ cô nương đến cũng không gặp được Sở huynh”.

Mười hai canh giờ... Nhắm Cửu biết hấn đang tự chữa trị thân thể. Nhắm Cửu hiểu tính Sở Cuồng, nếu không phải bị thương cực kỳ nặng, hấn sẽ không bao giờ tiến vào trạng thái ngủ đông trong “Thời kỳ chiến tranh” như hiện nay.

Đều tại nàng... Nhắm Cửu nhớ mình đã làm gì. Khi đó nhìn thấy Atula cắn vai Sở Cuồng hất đi, trong lòng Nhắm Cửu chỉ có một ý nghĩ điên cuồng nổi lên, không ai được làm Sở Cuồng bị thương, không ai được làm hại tính mạng Sở Cuồng. Sau đó Nhắm Cửu dường như trở lại căn phòng kim loại bị bắt đến lần trước. Quý Thần Y tiêm một mũi thuốc vào người nàng, trái tim đau đớn căng phồng như sắp nổ tung, máu trong người chảy rất nhanh, nhanh đến mức như vô số mũi dao xé nát cơ thể từ bên trong. Nhưng tình hình lại không giống hôm đó, Nhắm Cửu không đau đến mức ngất xỉu. Kỳ thực ban đầu Nhắm Cửu vẫn có ý thức, phải đi đối phó Atula, phải triệt để diệt trừ con quái vật đe dọa tính mạng Sở Cuồng này.

Nhưng khi tính mạng Atula bị kết liễu trong tay nàng, tính hiếu sát trong lòng nàng đột nhiên lại trở dậy. Nhắm Cửu muôn bóp nát nhiều thứ hơn, khao khát phát tiết sát ý nồng nặc trong người, thậm chí là muốn... hút máu.

Lúc lao về phía Lâm Cẩm Phong, Nhắm Cửu gần như đã không khống chế được thân thể mình nữa. Cho nên nàng tấn công Lâm Cẩm Phong chỉ để hút dòng máu ấm áp của hắn, bổ sung cho trái tim gần như đã khát khô vì ngọn lửa trong người. Sau đó... nàng... cắn Sở Cuồng... hút máu Sở Cuồng. Rõ ràng hắn là người nàng muốn bảo vệ mà lại bị chính nàng làm bị thương. Vừa nghĩ đến việc này, Nhắm Cửu gần như không đứng vững được nữa.

Phó Thanh Mộ vội vàng đỡ Nhắm Cửu: “Cửu cô nương, ta nói này, cô nương nghe lời ngoan ngoãn về nằm nghỉ đi. Lúc Sở huynh tỉnh lại, nếu cô nương còn nằm bẹp như vậy, Sở huynh nhất định sẽ quở trách cô nương”.

Nhắm Cửu gạt đầu, để cho Phó Thanh Mộ dìu mình về phòng. Đắp chăn cho Nhắm Cửu xong, Phó Thanh Mộ kéo ghế đến ngồi cạnh giường: “Biết cô nương bây giờ không buồn ngủ, ta nói chuyện với cô nương một lát”.

Nhắm Cửu chớp mắt nhìn hắn, sau đó vất vả đưa tay lên ra hiệu cho hắn giơ tay về phía mình rồi viết vào lòng bàn tay hắn: “Lâm Cẩm Phong bị tôi cắn có bị thương nặng không?”.

Phó Thanh Mộ cân nhắc một lát, đáp: “Cũng bình thường, bị thương không nặng lắm, có điều mấy ngày nay thân thể chắc sẽ hư nhược một chút. Nhưng ta thấy tên đó bị cô nương cắn mà hình như không tức giận gì cả, cô nương đừng suy nghĩ nhiều”.

Nhắm Cửu im lặng một lát. Trong phòng im lặng nên có thể nghe tiếng kêu khóc của phụ nữ nhà nào đó từ bên ngoài truyền đến. Nhắm Cửu quay đầu nhìn ra cửa sổ, Phó Thanh Mộ gãi đầu: “Cả buổi tối đều như thế. Quân đội thành Sở Châu đều là các thanh niên trẻ tuổi. Trong thành người đầu bạc tiền người đầu xanh, khó tránh khỏi bị thương”.

Nhắm Cửu nghe vậy lặng lẽ siết chặt nắm đấm. Phó Thanh Mộ nói chuyện với Nhắm Cửu một lát rồi cáo từ. Hắn định đứng dậy ra về, Nhắm Cửu giữ tay hắn, viết vào lòng bàn tay: “Vì sao anh cũng phải uống máu?”.

Phó Thanh Mộ sững ra, cười nói: “Nhịn cả một buổi tối, cuối cùng cô nương cũng hỏi ra câu này”. Hắn phát tay: “Không phải chuyện gì không thể nói ra. Đến lúc Sở huynh cũng tỉnh lại, ta sẽ nói với hai vị luôn thể. Tối nay cô nương đừng nghĩ ngợi gì, cứ ngủ đi”.

Nhắm Cửu nằm trên giường, suy nghĩ hỗn loạn. Nàng vốn cho rằng đêm nay mình sẽ không ngủ được, nhưng không ngờ vừa nhắm mắt lại thì cơn buồn ngủ đã lập tức tràn tới. Chỉ một lát sau nàng đã ngủ thiếp đi.

Nhắm Cửu ngủ rất lâu, tới lúc tỉnh lại thấy Sở Cuồng đã ngồi bên cạnh mình. Hắn đang cầm một thứ kỳ quái đâm vào cánh tay Nhắm Cửu. Nàng nhú mào,

thấy máu mình thoáng cái đã tràn vào một thứ bẹ bẹ làm nó phồng lên, không khỏi tò mò: “Đây là cái gì?”.

Sở Cuồng ngẩng đầu nhìn Nhắm Cửu: “Tình rồi à? Đây là máy xét nghiệm máu cỡ nhỏ, giúp anh phân tích tình hình cơ thể em”.

Nhắm Cửu đương nhiên biết vì sao hẳn phải đâm thứ này vào tay mình, thế là lại đưa tay ra thêm một chút nữa: “Lấy nhiều máu một chút có thể phân tích rõ ràng hơn không?”. Nhắm Cửu còn muốn biết cơ thể mình bây giờ rốt cuộc ra sao hơn cả Sở Cuồng, vì sao cơ thể lại không nghe theo sự khống chế của nàng nữa? Ánh mắt Nhắm Cửu bất giác nhìn vào cổ Sở Cuồng nhưng lại không nhìn thấy vết thương của hẳn vì cổ áo hẳn dựng lên che khuất chỗ bị nàng cắn hôm trước. Chắc là hẳn cố tình không muốn để nàng nhìn thấy. Ánh mắt nàng trở nên âm đạm.

“Cơ thể em dường như có phản ứng ngoài dự tính với thuốc đồng hóa. Trước đây anh đã chủ quan, không tìm hiểu tình hình cơ thể em kỹ hơn. Ngoài thử máu, anh còn muốn lấy nhiều thông tin về cơ thể em hơn”.

“Thông tin gì?”.

“Sau khi tiêm thuốc đồng hóa, khi không chuyển đổi, thân thể em có gì khác thường không? Chẳng hạn như cơ thể khó giữ thăng bằng hoặc chu kỳ sinh lý không ổn định”.

Nghe thấy Sở Cuồng nghiêm túc thảo luận với mình những chuyện này, Nhắm Cửu đã hoàn toàn miễn dịch. Nàng chăm chú suy nghĩ một lát: “Từ lúc rời núi Chi Lương, chúng ta cả ngày chạy ngược chạy xuôi, chu kỳ của em đã không đều lắm, cho nên chuyện này không có gì lạ. Còn cảm giác thăng bằng gì đó dường như tốt hơn trước kia một chút. Nếu nói có gì khác thường, ngũ quan nhạy bén hơn trước có tính không?”.

“Đây là chuyện bình thường?”. Sở Cuồng thâm ghi nhớ trong lòng rồi lập tức hỏi tiếp: “Lần đầu tiên tỉnh lại sau khi bị tiêm thuốc, cơ thể em có gì khó chịu không?”.

“Khó chịu thì không, nhưng vì giác quan đột nhiên nhạy bén hơn rất nhiều nên không quen được”. Nhắm Cửu nghĩ một lát: “A, đúng rồi. Lần đầu tiên em tỉnh lại trong nhà trọ, cổ họng không phát ra âm thanh được, nhưng sau đó lúc chạy đến bờ suối, nhìn thấy anh thì đột nhiên lại có thể mở miệng nói chuyện. Khi đó em không quá để ý, bây giờ đột nhiên anh hỏi đến, dường như đó chính là chỗ khó chịu”.

“Không thể nói được?”, Sở Cuồng cau mày. Hẳn bảo Nhắm Cửu há miệng ra, kiểm tra cổ họng cho Nhắm Cửu: “Nói đến chuyện này, lần đầu tiên sử dụng sức mạnh của người đồng hóa quá độ, sau khi cơ thể có thể cử động trở lại, hình như em cũng không thể nói được”.

Nhắm Cửu gật đầu: “Hôm qua cũng thế”.

Sở Cuồng nhíu mày, nghiêm mặt nói: “Nhu vậy là thuốc có ảnh hưởng nhất định với hệ thống phát âm của em. Bây giờ không biết có thiết bị khác nên không thể kiểm tra toàn diện cho em được. Tóm lại trong tình hình hiện nay, sau này em cố gắng ít chuyển hóa thành người đồng hóa thì tốt hơn”.

Nhằm Cửu kinh ngạc, trợn mắt nhìn hắn: “Nhu vậy sao được...”. Nhu vậy sao được, như vậy thì chẳng phải nàng sẽ trở thành một người hoàn toàn vô dụng hay sao? Trong mắt Nhằm Cửu không giấu nổi sự ủ rũ. Sau khi có được năng lực của người đồng hóa, Nhằm Cửu dần dần trở lại là Nhằm Cửu ngông nghênh trước kia, cũng càng ngày càng vui vẻ. Sở Cuồng biết đó là bởi Nhằm Cửu một lần nữa tìm được vị trí của mình trên cuộc đời này, tìm được giá trị của bản thân đối với thế giới này. Chính sức mạnh của người đồng hóa đã mang đến sự tự tin cho Nhằm Cửu.

Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đột nhiên hắn nói với Nhằm Cửu sau này không thể sử dụng năng lực mà Nhằm Cửu vẫn lấy làm tự hào nữa. Điều này rõ ràng đã cướp đi sự tự tin của Nhằm Cửu một lần nữa, buồn bã là khó tránh khỏi. Sở Cuồng chỉ nghĩ đến đó, hắn mấp máy môi muốn an ủi nàng mấy câu. Nhưng một người không thể hiểu rõ về chuyện tình cảm sao có thể nhanh chóng nghĩ ra lời gì quan tâm dịu dàng để an ủi người khác? Thế là sau một hồi yên lặng, hắn mở miệng nói: “Anh mang mẫu máu đi phân tích trước. Vì phải thử máu nên vừa nãy anh không gọi em dậy ăn. Trên bàn có cháo, em rửa mặt súc miệng xong thì ăn cho đỡ đói”.

Nhằm Cửu ủ rũ gật đầu.

Sở Cuồng nhìn Nhằm Cửu một lát, cuối cùng không nói gì nữa, xoay người định bước ra ngoài.

“Vết thương...”. Nhằm Cửu sau lưng hắn nhỏ giọng cất lời: “Vết thương đã đỡ chưa”.

Sở Cuồng nghiêm mặt trả lời: “Tự chữa trị mười hai canh giờ, nội thương cơ bản đã khỏi hẳn. Có điều trong vòng mười ngày không thể chuyển sang trạng thái người đồng hóa. Anh đã bàn bạc với Tiêu Phi và các trưởng môn, đề tránh lại gặp phải sinh vật không mang hình người, dự định tạm nghỉ ở Sở Châu nửa tháng, chỉnh đốn quân đội, chờ xem diễn biến”.

Hắn trả lời nghiêm túc, Nhằm Cửu cũng không có gì để nói nữa. Cuối cùng lúc hắn bước ra ngoài, sắp sửa khép cửa phòng lại, Nhằm Cửu mới khẽ nói một câu: “Xin lỗi anh!”.

Sở Cuồng khựng lại, lúc này mới biết hôm nay Nhằm Cửu buồn có lẽ không phải chỉ vì không thể sử dụng sức mạnh của người đồng hóa nữa mà còn áy náy vì đã dùng sức mạnh này làm hắn bị thương.

“Không cần tự trách mình. Đó không phải là ý muốn của em”, nói xong câu này, hắn khép cửa lại. Hắn đứng yên trước cửa một lát, tiếng Phó Thanh Mộ chợt vang lên bên cạnh: “Sở huynh cứ thế đi luôn à?”.

Sở Cuồng quay lại nhìn hấn một cái: “Ồ. Mẫu máu cần phân tích kiểm nghiệm thật sớm”. Như vậy hấn mới có thể sớm biết cơ thể Nhấm Cửu rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì, hấn mới có thể nhanh chóng tìm được phương pháp giải quyết vấn đề này, mới có thể làm cho Nhấm Cửu trở lại bình thường, mới có thể bảo đảm sau này Nhấm Cửu sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Phó Thanh Mộ thở dài một tiếng: “Cửu cô nương thật là đáng thương...”.

Sở Cuồng nhìn hấn.

“Sở Huỳnh tốt xấu gì cũng lên nói với cô ấy thêm mấy câu. Hôm qua Sở huỳnh không thấy cô ấy...”.

“Nói nhiều cũng vô ích”. Sở Cuồng nói: “An ủi không có ý nghĩa bằng hành động”.

Phó Thanh Mộ nắm tay lại: “Có lúc thật sự muốn thấy Sở huỳnh ăn quả đắng”.

“Ta không ăn thứ đó”. Sở Cuồng nói xong quay người đi về phía phòng hấn.

Phó Thanh Mộ nhìn bóng lưng hấn, ngán ngẩm bĩu môi rồi mở cửa vào phòng Nhấm Cửu. Đi vòng qua bình phong, hấn thấy Nhấm Cửu đang ngồi bên bàn ăn cháo, nhưng nói chính xác thì không phải là ăn cháo mà chỉ làm động tác ăn cháo.

Phó Thanh Mộ biết Nhấm Cửu nghe thấy những lời hấn và Sở Cuồng nói ngoài cửa.

“Cửu cô nương...”.

Nhấm Cửu quay lại thoáng nhìn Phó Thanh Mộ, sau đó bung cháo lên húp một ngụm. “Tôi không sao”, Nhấm Cửu giải thích: “Tôi biết Sở Cuồng vẫn luôn như vậy”.

Từ đầu đến giờ vẫn luôn như thế.

Mấy ngày sau đó, ngoài bàn bạc các kế hoạch sau này với nhân sĩ võ lâm, thời gian còn lại, Sở Cuồng gần như đều dùng để phân tích mẫu máu của Nhấm Cửu. Dù hấn đã rất cố gắng nhưng vì thiếu thôn thiết bị Sở Cuồng cũng đành lực bất tòng tâm. Nếu có thể tìm được cơ giáp thì tốt rồi, ít nhất thiết bị trên cơ giáp có thể phân tích được trong loại thuốc tiêm vào người Nhấm Cửu có chứa gen của chủng loại sinh vật không mang hình người nào.

Hấn đang suy nghĩ thì chợt nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài vọng vào, hấn nhìn ra ngoài cửa sổ, qua tầng tầng trúc xanh có thể thấy Nhấm Cửu đang chơi trò bịt mắt bắt dê với một lũ trẻ con.

Nhấm Cửu bình thường không có việc gì làm, ở một mình trong phòng thì buồn nên thỉnh thoảng lại đi chơi trong châu phủ Sở Châu. Châu phủ vốn có thị vệ tôi tớ, con cái những người này cũng ở trong phủ. Sau mấy ngày qua lại, Nhấm Cửu đã trở nên thân quen với đám trẻ con này, mấy hôm nay buồn chán

quá nên thường chơi trò chơi với chúng. Một cô nương lớn hơn đám trẻ con mười tuổi mà chơi với bọn chúng không có ngăn cách gì, nhanh chóng trở thành thủ lĩnh của lũ trẻ.

Sở Cuồng nhìn Nhắm Cửu từ cửa sổ. Dù bị bịt mắt những Nhắm Cửu vẫn bắt đám trẻ con phát nào trúng phát ấy, sau khi bắt được lại cù làm đứa trẻ bị bắt vừa cười vừa giãy giụa trong lòng nàng. Nhắm Cửu cũng vui vẻ cười khảnh khách: “Hổ Tử, em còn chạy nữa không? Làn này bị chị bắt được rồi nhé!”.

“Ha ha ha, Cửu gia nhận lầm người rồi, em là Hắc Tử!”. Đứa trẻ vùng thoát khỏi tay Nhắm Cửu, vừa chạy sang bên vừa cười. Nhắm Cửu xắn tay áo cười to: “Bắt lầm người cũng không sao! Hôm nay chị phải bắt hết lượt tất cả các em!”.

Sở Cuồng như mất hồn nhìn nụ cười của Nhắm Cửu. Hắn tạm thời đặt số liệu trên tay xuống, chăm chú nhìn nàng. Bên ngoài đang nắng đẹp, gió thổi hiu hiu, những sợi tóc dính đầy mặt Nhắm Cửu vì chơi đùa quá vui vẻ, nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến việc Sở Cuồng thấy hình ảnh này thật đẹp. Nhìn Nhắm Cửu như thế này, dường như tất cả mọi chuyện phiền lòng đều có thể tạm thời dẹp qua một bên. Nhắm Cửu vốn là người vui vẻ như vậy, chứ không phải như hôm đó...

Sắc mặt Sở Cuồng hơi tối đi, lại nhìn về phía số liệu đang cầm trong tay. Kết quả xét nghiệm máu đơn giản của Nhắm Cửu không hề khác những người đồng hóa thành công thông thường, nhưng rốt cuộc điều gì đã dẫn đến sự biến đổi lần thứ hai của Nhắm Cửu? Nghĩ đến đôi mắt đỏ sậm và mái tóc trắng tinh như tuyết của Nhắm Cửu hôm đó, sắc mặt Sở Cuồng không khỏi u ám.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng cười sáng khoái của Nhắm Cửu: “Phó Thanh Mộ! Xem anh trốn đi đâu!”.

Ngay sau đó vang lên tiếng cười đùa của đám trẻ con.

Sở Cuồng ngược mắt nhìn ra ngoài sân, một tay Nhắm Cửu tóm cổ áo Lâm Cẩm Phong mới đi vào sân. Lâm Cẩm Phong cũng không cảm thấy khó xử, thoải mái để Nhắm Cửu tóm cổ áo mình, khẽ cười nói: “Cửu cô nương, cô nương bắt nhầm người rồi!”.

“Nói bậy, tôi làm sao bắt nhầm người được”. Nhắm Cửu bỏ tám vải bịt mắt xuống, cười tít mắt nhìn Lâm Cẩm Phong: “Hơ hơ, Phó Thanh Mộ, anh định lừa tôi à!”.

Lâm Cẩm Phong sửng sốt, bị Nhắm Cửu làm cho không hiểu ra sao. Đúng lúc này Phó Thanh Mộ trốn trên nóc nhà kêu lên: “Cửu cô nương! Đạo sĩ ta ở trên nóc nhà cơ mà! Bình thường cô nương động thủ với đạo sĩ ta cũng đành chịu, nhưng bây giờ tại sao lại tóm cổ áo Lâm công tử người ta? Một đại cô nương mà không biết e thẹn gì à?”.

Nhắm Cửu ngẩng đầu nhìn, trông thấy Phó Thanh Mộ liền cau mày: “Sở Cuồng, sao anh cũng biết nói đùa chứ?”.

Phó Thanh Mộ sừng sốt: “Trời đất ơi!”. Hắn từ nóc nhà nhảy xuống trước mặt Nhắm Cửu: “Cửu cô nương nhìn kỹ đi. Khuôn mặt ta như hoa như ngọc, đâu có điểm gì giống cái bản mặt lạnh như băng của Sở Cuồng chứ”.

Nhắm Cửu ngoan ngoãn quan sát hắn, sau đó càng lúc càng cau mày chặt hơn.

Đám trẻ con bên cạnh không hiểu chuyện gì, cũng hòa theo: “Cửu gia lại nhận nhầm người rồi!”, “Trí nhớ của Cửu gia còn kém hơn cả nội em!”.

Sở Cuồng nghiêm mặt mở cửa ra ngoài, cất bước đi thẳng tới trước mặt Nhắm Cửu, sầm mặt nhìn Nhắm Cửu chăm chăm. Sự xuất hiện đột ngột của hắn làm đám trẻ con xung quanh im thin thít, dường như bọn chúng đều hơi sợ hãi. Sở Cuồng không quan tâm đến thần sắc những người xung quanh, nghiêm mặt hỏi Nhắm Cửu: “Nhắm Cửu! Anh là ai?”.

Nhắm Cửu ngược mắt nhìn hắn một cái, bị vẻ mặt nghiêm nghị của hắn làm cho do dự: “Sở... Sở Cuồng?”.

Lâm Cẩm Phong bên cạnh nhíu mày: “Sở huynh, huynh làm cô ấy sợ đấy”.

Sở Cuồng không đáp lời Lâm Cẩm Phong, lại đưa tay nhìn Lâm Cẩm Phong, hỏi Nhắm Cửu: “Hắn là ai?”.

“Này này, Sở huynh, huynh đang làm gì vậy?”, Phó Thanh Mộ cũng không nhịn được mở miệng: “Mấy ngày không nhìn thấy mặt, vừa xuất hiện đã hù dọa Cửu cô nương người ta rồi”.

Sắc mặt Sở Cuồng sầm xuống: “Yên lặng!”. Hắn nhìn Nhắm Cửu chăm chăm, không bỏ qua bất cứ biểu hiện nào trên mặt Nhắm Cửu, nhưng lúc này vẻ mặt Nhắm Cửu rất ngờ ngàng: “Bọn họ nói hắn là Lâm Cẩm Phong”.

Nghe thấy lời này, hai người đứng bên cạnh đều sững sờ. Thế nào là bọn họ nói?

“Bản thân em cho rằng hắn là ai?”.

Nhắm Cửu lại nhìn Lâm Cẩm Phong: “Hắn rõ ràng chính là Phó Thanh Mộ mà”.

Thấy vẻ mặt cực kỳ hoang mang của Nhắm Cửu, hai người bên cạnh mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. Phó Thanh Mộ thậm chí giơ tay huơ huơ trước mặt Nhắm Cửu: “Cửu cô nương, cô nương thật sự không phải đang đùa với bọn ta đấy chứ?”.

Nhắm Cửu nhìn hắn lắc đầu.

Sở Cuồng quay lại hỏi đám trẻ con đứng xung quanh: “Cô ấy bắt đầu nhận nhầm người từ bao giờ?”.

Một đứa trẻ bạo dạn trả lời: “Cửu gia ngay từ đầu đã nhận nhầm người, từ trước đến nay chưa bao giờ nhận đúng. Hôm nay nhận đúng thì ngày mai lại gọi

sai”. Một đứa trẻ bên cạnh rụt rè tiếp lời: “Em đã nói với Cửu gia rất nhiều lần rằng em tên là A Trụ, nhưng chị ấy lại luôn gọi em là Thiết Đản”.

Sở Cuồng nhíu mày nhìn Nhắm Cửu: “Em nhận nhầm người, vì sao không nói với anh?”.

Nhắm Cửu gãi đầu: “Em còn chưa quen hết bọn nó, nhận nhầm là chuyện rất bình thường mà. Em không để ý lắm, hơn nữa...”, Nhắm Cửu cúi đầu xuống: “Mấy ngày nay anh rất bận rộn mà...”.

Hắn bận rộn vì Nhắm Cửu, nhưng lại lo là chính bản thân Nhắm Cửu. Sở Cuồng yên lặng một lát: “Là sơ suất của anh. Em vào nhà đi, nói với anh thật tỉ mỉ về những thay đổi của cơ thể em mấy ngày nay”.

Nhắm Cửu không đi: “Không có thay đổi gì khác, cơ thể rất khỏe, không bệnh tật gì”. Nhắm Cửu giơ cánh tay lên nắn bóp: “Anh xem này, em khỏe lắm”. Nói đến đây, Nhắm Cửu hơi cúi đầu xuống: “Em không sao, em sẽ không trở thành gánh nặng của anh đâu”.

Trái tim Sở Cuồng thất lại như bị người nào đó bóp chặt: “Em...” sao lại là gánh nặng của anh chứ?

Hắn còn chưa nói hết câu đã có người ngắt lời. “Sao cô nương có thể nghĩ như vậy được?”. Lâm Cẩm Phong sột ruột nắm cánh tay Nhắm Cửu: “Cửu cô nương sao có thể tự coi nhẹ mình như thế, nếu cô nương không khỏe thì đương nhiên phải chữa trị, sao có thể coi là gánh nặng được?”.

Nhắm Cửu quay sang nhìn hắn, sau đó gãi gãi đầu, ánh mắt hơi ngượng ngùng nhìn bàn tay hắn đang nắm cánh tay mình

Lâm Cẩm Phong thấy thế mới rút tay lại.

Phó Thanh Mộ bên cạnh nhếch miệng nhìn, ánh mắt đưa qua đưa lại giữa Sở Cuồng và Nhắm Cửu. Thấy sắc mặt Sở Cuồng sa sầm đến mức đáng sợ, hắn nghĩ bụng đáng đời gã họ Sở không biết ăn nói, sau đó cười giả hòa: “Ai da ai da, bây giờ không có chuyện gì quan trọng bằng tìm hiểu xem rốt cuộc Cửu cô nương bị bệnh gì. Sở huynh xem xem, tại sao đang yên đang lành mà Cửu cô nương cứ nhận nhầm người như vậy?”.

Sở Cuồng lắc đầu. Bây giờ nếu muốn dựa vào thiết bị thử máu đơn sơ để phát hiện kiểu gene của Nhắm Cửu rốt cuộc xảy ra thay đổi gì thì quả thực là nằm mơ giữa ban ngày. Hắn cũng không đoán được bây giờ Nhắm Cửu bị làm sao, tình hình của Nhắm Cửu không giống bất cứ người đồng hóa nào hắn từng gặp. Vì vậy bây giờ cũng không thể chữa trị cho Nhắm Cửu được. Hắn thở dài một tiếng: “Đành phải quan sát xem thế nào đã. Trong lúc không có cách nào khác, anh đã chế ra ba viên thuốc ức chế sức mạnh của người đồng hóa, mặc dù chỉ trị phần ngọn nhưng có vẫn hơn không”. Hắn gọi Nhắm Cửu: “Vào phòng đi, anh cho em uống một viên xem sao”.

Nhắm Cửu ngoan ngoãn đi theo hắn vào phòng.

Trong phòng Sở Cuồng bừa bộn hơn bình thường rất nhiều. Trước kia bất kể ở sơn trại trên núi Chi Lương hay là ở Kì Linh giáo, phòng Sở Cuồng bao giờ cũng sạch sẽ gọn gàng. Đây là lần đầu tiên Nhậm Cửu nhìn thấy giấy tờ bừa bãi đầy dưới đất, trên bàn đầy những thứ kì quái như vậy. Nhậm Cửu dẫm lên giấy dưới nền nhà, thấy hơi kinh ngạc: “Giấy đất lắm”.

Chương 62

Sở Cuồng không để ý đến ý kiến này của Nhậm Cửu, hấn ra hiệu bảo nàng ngồi xuống rồi đưa cho nàng một viên thuốc hình bầu dục màu trắng: “Anh không đảm bảo có thể chữa khỏi triệu chứng nhận nhầm người của em hiện nay. Có điều sự thay đổi của em mới xuất hiện sau khi biến thành người đồng hóa. Thuốc này áp chế sức mạnh của người đồng hóa trong thân thể em, chắc là có thể ít nhiều giảm bớt triệu chứng này”.

Nhậm Cửu cầm viên thuốc nhưng không cho vào miệng ngay mà ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng, đôi mắt vẫn đen trắng rõ ràng như trước kia. Ai có thể nghĩ rằng khi đôi mắt này trở nên đỏ sậm, Nhậm Cửu lại muốn uống máu người khác?

“Sở Cuồng! Nếu em uống viên thuốc này, sau này có sinh vật không mang hình người đến tấn công thì làm thế nào?”.

“Để anh đôi phó!”.

Bốn tiếng này rất mạnh mẽ kiên định. Nhậm Cửu cup mắt: “Dường như mỗi lần đến thời khắc mấu chốt là em lại không giúp được gì...”.

Cảm giác trái tim như bị bóp nghẹt lại xuất hiện. Sở Cuồng lập tức nói: “Không, em đã giúp anh rất nhiều. Trước giờ may mà có em giúp đỡ”.

Nhậm Cửu ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực nhìn hấn.

Vốn khi nói câu này cảm thấy hơi ngượng mồm, nhưng nhìn thấy sắc mặt Nhậm Cửu như vậy, Sở Cuồng thấy chột càng mềm lòng hơn. Kì thực chỉ là một câu nói có thể làm cho Nhậm Cửu vui vẻ như thế là đáng giá lắm rồi. Nếu như Nhậm Cửu thích nghe, có lẽ hấn nên học cách nói những lời có cánh không có giá trị gì thực tế như thế này.

Nhậm Cửu ngẩng đầu nuốt viên thuốc, sau đó nhìn Sở Cuồng nói nghiêm túc: “Em không biết vì sao mình lại nhận nhầm người, nhưng em nhất định sẽ không nhận nhầm anh”. Trong đôi mắt đen láy của Nhậm Cửu chỉ có bóng dáng Sở Cuồng: “Nếu như... Em nói là nếu như, nếu như có một ngày em không cẩn thận nhận nhầm thì nhất định là không phải em cố ý”. Nhậm Cửu đưa tay ra nắm cánh tay Sở Cuồng: “Anh phải hứa không được giận em”.

Sở Cuồng cúi xuống nhìn, lúc này mới phát hiện hai tay Nhậm Cửu đã trở nên gầy yếu nhợt nhạt mà hấn không hề hay biết. Trước kia Nhậm Cửu là một cô gái rất khỏe mạnh. Sở Cuồng lại ngẩng đầu nhìn Nhậm Cửu, trong giọng nói

của hắn có một sự thương cảm mà chính hắn cũng không hề phát hiện: “Anh sẽ không giận”.

Nhắm Cửu toét miệng cười.

Hai ngày sau, cuối cùng Nhắm Cửu cũng nhận nhảm Sở Cuồng. Hôm đó trời âm u như sắp mưa, Nhắm Cửu ở trong phòng nhìn rừng trúc bên ngoài đung đưa theo gió. Sở Cuồng mang thuốc đến cho Nhắm Cửu, gõ cửa đi vào, còn chưa đi đến bên cạnh Nhắm Cửu thì nàng đột nhiên mở miệng nói: “Phó Thanh Mộ, anh nghĩ bây giờ Sở Cuồng đang làm gì?”.

Sở Cuồng chết sững, bởi vì lúc này trong phòng chỉ có hai người bọn họ, làm gì có Phó Thanh Mộ nào ở đây? Hắn lắc đầu: “Nhận nhảm rồi. Uống thuốc đi!”.

Nhắm Cửu quay lại, ngẩn ngơ nhìn Sở Cuồng rất lâu, sau đó nhíu mày: “Thế anh là ai?”.

Sở Cuồng lại sững người: “Anh là Sở Cuồng”.

Nhắm Cửu cau mày lắc đầu: “Anh là Sở Cuồng? Tôi sẽ không nhận nhảm Sở Cuồng. Anh không phải anh ấy”.

Sở Cuồng khẽ thở dài: “Em cứ uống thuốc đi đã”.

Nhắm Cửu tránh bàn tay hắn đưa tới, lúc đứng dậy làm đồ ghê, vẻ cảnh giác lộ rõ trên mặt: “Bây giờ tôi không nhận rõ người khác, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không nhận nhảm Sở Cuồng. Anh định lừa tôi uống thuốc để hại tôi... Hứ”. Nhắm Cửu hừ lạnh một tiếng, đưa tay vào trong người rút ra khẩu súng màu bạc Sở Cuồng cho mình.

Tình hình trở nên nghiêm trọng rồi. Sở Cuồng nghiêm mặt: “Đặt súng xuống, không được sử dụng bừa bãi”.

“Biến ra ngoài!”.

Nghe thấy ba tiếng này từ miệng Nhắm Cửu, nhìn sắc mặt lạnh như băng trước mắt, Sở Cuồng nhất thời không phản ứng lại kịp. Lúc này tiếng Phó Thanh Mộ vang lên ngoài cửa: “Ôi mẹ ơi, hai người định giết nhau đấy à?”.

Nhắm Cửu nhìn ra ngoài cửa: “Phó Thanh Mộ?”.

Phó Thanh Mộ vỗ vỗ ngực: “Còn may mà hôm nay cô nương nhận ra đạo sĩ ta, nếu không thì thật là xui xẻo”. Hắn vừa nói vừa hết sức thận trọng đi men tường vào trong phòng: “Cửu cô nương, đồ vật trên tay cô nương quá nguy hiểm, cô nương cất đi rồi nói tiếp”.

Nhắm Cửu nhìn Phó Thanh Mộ rồi lại nhìn Sở Cuồng vẻ mặt vẫn cảnh giác nhưng lại lộ rõ sự không tin tưởng đối với bản thân mình và cả vẻ hoang mang: “Hắn nói hắn là Sở Cuồng, nhưng tôi không quen hắn”.

Phó Thanh Mộ cũng ngẩn ra. Mấy ngày nay Nhắm Cửu luôn nhận nhảm người nhưng chưa bao giờ nhận nhảm Sở Cuồng. Hôm nay đột nhiên xảy ra

chuyện này, Phó Thanh Mộ cũng rất ngạc nhiên: “Nhưng người này... đúng là Sở Cuồng, Sở huynh. Không sai đâu, cô nương nhìn bản mặt lạnh như xác chết đó xem, đúng là Sở huynh”.

Nhằm Cửu cực kỳ hoài nghi nhìn Sở Cuồng một lát, sau đó chậm rãi hạ khẩu súng trên tay xuống, cất vào trong áo.

Lúc này Phó Thanh Mộ mới thở phào, nhỏ giọng nói: “Sở huynh, lúc nào Cửu cô nương nhận ra Sở huynh, Sở huynh phải tìm cơ hội lấy lại vũ khí của Cửu cô nương. Nếu không biết đâu có lúc Cửu cô nương bắn chết ta hoặc những người khác thì không hay lắm”.

Sở Cuồng không lên tiếng. Hắn có thể tưởng tượng được, khi nào Nhằm Cửu tỉnh táo, nếu hắn đòi lại khẩu súng đó thì vẻ mặt Nhằm Cửu sẽ buồn bã thế nào. Hoặc là không cần hắn đến đòi Nhằm Cửu thứ gì, khi Nhằm Cửu có thể nhận ra hắn, nhớ lại chuyện này, nhất định Nhằm Cửu sẽ cảm thấy cực kì đau khổ và bất lực. Bởi vì Nhằm Cửu đã chĩa súng vào hắn, đây là chuyện ngay cả hắn cũng không ngờ đến.

“Các hạ đưa thuốc cho cô ấy”. Sở Cuồng đưa cho Phó Thanh Mộ viên thuốc màu trắng: “Bây giờ cô ấy vẫn đề phòng ta”. Bỏ lại câu này, hắn xoay người đi ra ngoài, sắc mặt không có gì khác thường.

Phó Thanh Mộ đưa viên thuốc cho Nhằm Cửu, Thấy Nhằm Cửu vẫn nhìn theo bóng dáng Sở Cuồng bên ngoài cửa sổ, Phó Thanh Mộ thở dài: “Bây giờ biết mình nhận nhầm người rồi chứ?”.

Nhằm Cửu cầm lấy viên thuốc, lắc đầu: “Mặc dù anh đã nói như vậy nhưng tôi vẫn không tin hắn là Sở Cuồng. Tôi không quen hắn”. Từ khuôn mặt đến thần sắc, Nhằm Cửu đều cảm thấy kẻ trước mặt là một người xa lạ.

Phó Thanh Mộ cũng nhìn ra bên ngoài, đúng lúc thấy Sở Cuồng quay lại nhìn về phía phòng Nhằm Cửu. Phó Thanh Mộ sờ sờ mũi: “Lần này cô nương cho hắn ăn quả đắng thật rồi”.

Đến tối, bên ngoài bắt đầu mưa to như trút. Sở Cuồng đến cùng ăn cơm với Nhằm Cửu, Nhằm Cửu ngoan ngoãn ngồi bên bàn cầm đũa chờ cơm ăn, dường như đã quên chuyện đuổi Sở Cuồng ra ngoài sáng nay. Sở Cuồng ngồi xuống bên cạnh Nhằm Cửu, Nhằm Cửu lại nhìn ra ngoài: “Hôm nay Sở Cuồng lại không đến ăn cơm với chúng ta sao? Mấy ngày nay anh ấy cứ ở lì trong phòng làm gì vậy?”.

Tiếng làm bầm khe khẽ lọt vào tai khiến hắn chết sững. Hắn ngẩng đầu nhìn Nhằm Cửu, định mở miệng giải thích nhưng nghĩ đến chuyện sáng nay lại ngậm miệng không nói gì. Đến tận lúc Phó Thanh Mộ từ ngoài cửa đi vào, trên gương mặt Nhằm Cửu lập tức lộ ra nụ cười: “Sở Cuồng, ăn cơm thôi!”. Phó Thanh Mộ ngăn người, vừa định mở miệng giải thích lại thấy Sở Cuồng bên cạnh Nhằm Cửu khẽ lắc đầu. Nghĩ đến cảnh Nhằm Cửu chĩa súng vào Sở Cuồng sáng nay, Phó Thanh Mộ nuốt nước bọt đi tới, không nói một lời.

Bát đĩa trên bàn đã bày xong, Nhấm Cửu múc cho Phó Thanh Mộ một bát canh, sau đó bắt đầu cười tít mắt ăn cơm. Trong bữa cơm, hai người đàn ông cực kì lặng lẽ, chỉ có Nhấm Cửu luôn mỉm cười, ánh mắt còn thỉnh thoảng nhìn về phía Phó Thanh Mộ. Phó Thanh Mộ thật sự cảm thấy khó nuốt. Nhấm Cửu nhận nhầm hấn thành Sở Cuồng, nhìn hấn chăm chăm đã đành. Nhưng Sở Cuồng tại sao cũng đặt đĩa xuống nhìn hấn chăm chăm chứ? Sắc mặt này chẳng phải là cố tình không cho hấn ăn cơm sao.

Cố chịu đựng đến lúc Nhấm Cửu ăn no đặt bát xuống, Phó Thanh Mộ thở phào một hơi, đang định mau chóng đặt bát ra về, Nhấm Cửu lại sáng mắt nhìn hấn: “Ngày mai cũng đến cùng ăn cơm chứ?”

Phó Thanh Mộ liền cảm thấy cực li khó xử. Không đến? Không đến thì hấn đi đâu ăn cơm? Hấn không thể sai người nấu cơm đưa đến phòng mình như Sở Cuồng. Nhưng nếu đến... Nhớ đâu Nhấm Cửu vẫn nhận nhầm hấn thành Sở Cuồng thì làm thế nào? Bữa cơm này ăn như tra tấn, hấn đã khổ lắm rồi. Phó Thanh Mộ đảo mắt, thôi thì mặc kệ, ngày mai ai biết Nhấm Cửu sẽ nhận nhầm ai thành Sở Cuồng chứ? Bây giờ cứ đồng ý để Nhấm Cửu vui mới là quan trọng.

“Ờ”. Phó Thanh Mộ nhận lời: “Ngày mai lại đến cùng ăn cơm”.

Nhấm Cửu cũng không phát hiện sắc mặt hay giọng điệu của hấn có gì không đúng, vui sướng đi về phòng mình.

Phó Thanh Mộ thở phào nhẹ nhõm: “Sở huynh, huynh đừng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy. Cửu cô nương coi ta là huynh, ta có thể làm thế nào khác được? Lúc đầu huynh lại không cho ta nói...”.

Sở Cuồng trầm mặc rất lâu: “Ta sợ cô ấy có hành vi quá khích”.

Phó Thanh Mộ thở dài: “Loại thuốc đó của huynh rốt cuộc có tác dụng không? Sao ta thấy không có hiệu quả gì?”.

Sở Cuồng lắc đầu. Hấn cũng không biết, bây giờ thậm chí hấn không biết vì sao Nhấm Cửu lại biến thành như vậy, đừng nói đến chuyện chữa khỏi cho Nhấm Cửu.

Con mưa rào kéo dài suốt đêm. Sáng hôm sau trời nắng đẹp, không khí hết sức trong lành, mang đến một chút tươi sáng cho thành Sở Châu sau mấy ngày u ám. Đám trẻ con trong châu phủ vui vẻ chạy ra sân, chạy đến trước cửa phòng Nhấm Cửu, vừa gõ vừa gọi to: “Cửu gia, Cửu gia, chúng ta ra ngoài chơi đi!”.

Tiếng gọi đánh thức Sở Cuồng đang nhắm mắt dưỡng thần sau một đêm không ngủ. Hấn đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Nhấm Cửu mở cửa, cười hi hi với đám trẻ con: “Hôm nay không chơi với các em nữa. Chị phải đến nhà bếp nấu cơm trưa”.

“Ồ... Bây giờ còn lâu mới đến giờ ăn trưa, Cửu gia đi chơi với bọn em một lát đi!”.

Nhằm Cửu lắc đầu, đám con nít lại ồn ào lôi kéo. Đến tận lúc Nhằm Cửu nghiêm mặt gõ vào đầu mấy cậu bé nghịch ngợm, lũ trẻ mới chịu chạy đi. Nhằm Cửu vừa đi đến nhà bếp vừa hát. Sở Cuồng nhìn tài liệu xếp đầy trong phòng, suy nghĩ một hồi, cuối cùng mở cửa ra đi theo Nhằm Cửu.

Từ lúc chiến sự bắt đầu, Sở Cuồng càng ngày càng ít khi ở bên Nhằm Cửu như trước. Dường như đã lâu lắm rồi hắn không nhìn thấy Nhằm Cửu vui vẻ hoạt bát vào sáng sớm như vậy. Nhằm Cửu vừa đi vừa chào những người hầu trong châu phủ gặp trên đường, xem ra mấy ngày nay đã làm quen với không ít người. Đi vào nhà bếp, các sư phụ nấu bếp đã làm xong bữa sáng, đang rửa bát. Nhằm Cửu hỏi mượn một kệ bếp rồi bắt đầu đi qua đi lại chọn nguyên liệu nấu ăn, dáng vẻ hết sức chăm chú.

Nghĩ kĩ lại thì Sở Cuồng dường như chưa bao giờ ăn một bữa cơm Nhằm Cửu nấu. Lúc trước ở sơn trại núi Chi Lương, tuy cũng là Nhằm Cửu nấu cơm nhưng khi đó hắn không quen với thói quen ăn uống ở tinh cầu này nên không ăn miếng nào. Sau đó rời khỏi núi Chi Lương, hồi hải ngược xuôi, nếu không ăn uống tạm bợ trên đường thì cũng ăn trong phủ của người khác. Hắn chưa bao giờ từ từ thưởng thức những món ăn Nhằm Cửu nấu.

Giấu mình sau một bụi cây bên ngoài nhà bếp, Sở Cuồng yên lặng nhìn Nhằm Cửu trong bếp vui vẻ nấu nướng, vừa hát vừa cười như bất cứ người bình thường nào khác trên tinh cầu này. Nếu không gặp hắn, có lẽ cuộc sống của Nhằm Cửu bây giờ vẫn vui vẻ và đơn thuần như vậy.

“Ồ, Sở huynh, sao huynh lại ở đây?”, Phó Thanh Mộ cầm một hồ lô rượu đi tới sau lưng Sở Cuồng: “Vừa rồi thấy Tiêu Phi đi tìm huynh đây”.

“Hắn có việc gì à?”.

“Không biết”. Phó Thanh Mộ nhún vai: “Ta hết rượu nên vội đến nhà bếp lấy rượu uống, không có thời gian hỏi hắn”.

Sở Cuồng lại nhìn Nhằm Cửu đang bận rộn trong bếp, dặn dò Phó Thanh Mộ một câu rồi rời khỏi đó: “Đề ý cô ấy nhé!”.

Tiêu Phi báo cho Sở Cuồng không ít tin tốt. Mấy ngày hôm trước bọn họ tung tin thánh thượng thất đức dung túng yêu vật, các thành trấn xung quanh Sở Châu, Từ Châu và Giang Châu có phản ứng cực kỳ có lợi đối với phản quân, đã có mấy thành trấn lần lượt ủng hộ khẩu hiệu giết gian thần của bọn họ, cũng có không ít thổ hào nông dân đứng lên khởi nghĩa. Vài ngày nữa tin tức truyền đi xa hơn, có lẽ tình thế còn tốt hơn bây giờ. Đến lúc đó thiên hạ đại loạn, chuyện ép hoàng đế thoái vị sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Sở Cuồng nghe xong liền nói: “Ta không có ý định can thiệp vào việc nội chính của các vị. Mục đích của ta chỉ là bắt được Bạch Quý, áp giải về liên minh để liên minh trừng phạt. Còn bây giờ ta đối phó với quân vương của các vị là vì hắn gây trở ngại cho ta. Ta chỉ cần hủy bỏ năng lực hành chính của hắn để

hắn không có khả năng giúp Bạch Quý nữa là được. Còn chuyện ép thoái vị hay lật đổ chính quyền là chuyện của các vị”.

Tiêu Phi khẽ cười: “Tả hộ pháp quả thực không phải người thường, ngay cả hoàng đế cũng không muốn làm”.

“Ta không hứng thú với việc làm vua một cõi”. Nói xong hắn nhìn sắc trời bên ngoài: “Sắp trưa rồi, ta đi ăn cơm. Nếu có chuyện quan trọng để buổi chiều bàn tiếp”.

Tiêu Phi uống một ngụm trà, đưa mắt nhìn Sở Cuồng đi khỏi đó.

Từ lúc biến thành người đồng hóa phục vụ cho hạm đội Bình Minh, Sở Cuồng rất ít khi chờ mong chuyện gì. Thắng lợi của chiến sự chẳng qua là kết quả của kế hoạch tác chiến chu đáo trước đó. Xua đuổi sinh vật không mang hình người ra khỏi phạm vi thiên hà chẳng qua là kết quả khi từng bước thực hiện kế hoạch. Thậm chí hắn cũng không chờ mong gì về cuộc sống sau khi xuất ngũ. Trong cuộc xâm lấn quy mô lớn của sinh vật không mang hình người lần đó, hắn đã mất cha mẹ, mất quê hương, biến thành quái vật bị người đời sợ hãi. Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, lúc Sở Cuồng đã chết. Sau khi bị tiêm thuốc đồng hóa, tỉnh lại trong phòng bệnh, sự tồn tại của hắn là thừa thãi. Hắn chỉ đang dùng thời gian dư thừa để làm những việc trong kế hoạch. Cho nên đâu có gì đáng chờ mong.

Nhưng bây giờ dường như hắn bắt đầu có một chút chờ mong, chờ mong xem thức ăn Nhấm Cửu nấu sẽ như thế nào, chờ mong xem lúc nhìn thấy hắn, Nhấm Cửu có thể tươi cười gọi tên hắn hay không.

Đứng bên cạnh bàn ăn, Sở Cuồng nhìn thấy những món Nhấm Cửu làm cũng đơn giản và khoáng đạt như tính tình nàng. Tất cả các món ăn đều đựng trong đĩa to, trên bàn chỉ bày được năm đĩa đã không còn chỗ trống. Mỗi món ăn đương nhiên đều không đẹp mắt tinh tế như đầu bếp châu phủ, nhưng ngửi mùi thơm, nhìn màu sắc phối hợp cũng biết Nhấm Cửu đã dụng tâm. Hơn nữa cả năm đĩa đều là các món chay. Nhấm Cửu vẫn nhớ hắn không bao giờ động vào thịt. Nhưng vấn đề duy nhất là Nhấm Cửu không nhận ra hắn.

Nhấm Cửu ngồi trên ghế, tay chống cằm, chớp mắt nhìn ra cửa rồi lại nhìn Sở Cuồng lẩm bẩm: “Tiêu Phi hôm nay anh cũng đến phòng tôi ăn cơm, sao Sở Cuồng còn không tới?”.

Sở Cuồng không trả lời. Đợi một lát nữa, cuối cùng Sở Cuồng đứng lên, ra sân đi một vòng, lôi Phó Thanh Mộ từ trên nóc nhà xuống, sầm mặt ra lệnh cho hắn: “Đi ăn cơm!”.

Phó Thanh Mộ hơi đỏ mặt vì uống rượu: “Cửu cô nương hôm nay vẫn không nhận ra huynh à?”.

Sở Cuồng im lặng lôi Phó Thanh Mộ vào nhà.

Hai người bước vào cửa, Nhắm Cửu nhìn mặt hai người rồi lại tiếp tục chống cằm nhìn ra ngoài cửa. Phó Thanh Mộ thấy thế nhỏ giọng thì thầm: “Tài nhi, hôm nay cũng không nhận nhầm ta thành Sở huynh, xem ra Cửu cô nương sẽ phải đợi cả ngày rồi. Chúng ta đi đâu để bắt một Sở Cuồng đến cho Cửu cô nương đây?”.

Sở Cuồng yên lặng một hồi lâu: “Gọi Lâm Cẩm Phong tới đây”.

Phó Thanh Mộ chớp mắt: “Không phải chứ? Gã thiếu chủ nhà họ Lâm đó có ý đồ với Cửu cô nương mà! Đến lúc đó Cửu cô nương nhận nhầm Lâm Cẩm Phong thành Sở huynh... tên nhóc con nhà họ Lâm đó không phải chính nhân quân tử như ta, biết đâu hấn lợi dụng lúc Cửu cô nương nhận nhầm mà làm chuyện gì đó bất lợi, đến lúc mất vợ không biết Sở huynh khóc với ai?”.

Khóe miệng Sở Cuồng giật giật. Thực ra nếu theo tính toán của hấn trước kia, có một người như Lâm Cẩm Phong động lòng với Nhắm Cửu là một chuyện không thể tốt hơn được nữa. Hấn có gia thế, có ngoại hình, gần như hoàn toàn phù hợp với một đồng tiêu chuẩn tìm tướng công mà Nhắm Cửu nói với hấn. Quan trọng nhất là người này được Nhắm Cửu cứu hai lần, trong lòng không chỉ nảy sinh tình yêu mà còn có ngưỡng mộ và cảm kích, tình cảm như vậy sẽ tương đối khó biến chất. Quả thực là lựa chọn tốt nhất cho mùa xuân thứ hai của Nhắm Cửu.

Nhưng không biết vì sao, rõ ràng thời gian chưa qua bao lâu, Sở Cuồng lại đã hoàn toàn không muốn giao phó Nhắm Cửu cho người khác nữa. Cho dù biết tâm tư của Lâm Cẩm Phong, biết Lâm Cẩm Phong là người thích hợp với Nhắm Cửu, hấn cũng hoàn toàn không muốn... giao Nhắm Cửu cho Lâm Cẩm Phong.

Thân thể cô gái này là của hấn, trái tim là của hấn, tính mạng lấy lại được sau khi chết cũng là của hấn, hấn đã vô cùng vất vả khổ sở bới xác Nhắm Cửu từ giữa đồng xác chết. Hấn và Nhắm Cửu đã đi quãng đường rất dài, đã có quá nhiều kỉ niệm, hấn đâu nỡ để những kí ức về một người khác ghi đè lên kí ức về hấn? Nhưng khi đã vứt bỏ tất cả mọi vấn đề khác, bây giờ quan trọng nhất là Nhắm Cửu không nhận ra hấn.

Thức ăn trên bàn nguội dần theo thời gian, ánh mắt Nhắm Cửu cũng dần dần trở nên ảm đạm. Nhớ lại hình ảnh Nhắm Cửu vừa khẽ hát vừa rửa rau trong bếp, Sở Cuồng quay sang nói với Phó Thanh Mộ: “Người nào cũng được. Chỉ cần Nhắm Cửu cho rằng hấn là ta thì cứ bắt hấn ngồi xuống ăn cơm”. Hấn không nỡ để Nhắm Cửu thất vọng. Cho dù phải tìm người thay thế cũng được. Hấn không muốn Nhắm Cửu thất vọng về hấn.

Phó Thanh Mộ nhìn Sở Cuồng: “Hê hê, hôm nay Sở huynh đã biết thương người ta rồi đấy”. Thấy Sở Cuồng liếc mắt nhìn, Phó Thanh Mộ vội nói: “Được được, ta đi tìm người. Ôi... Đều là lỗi của ta, chỉ vì để Cửu cô nương vui vẻ nhất thời mà hôm qua tự nhiên lại nhận lời cô ấy trưa nay đến ăn cơm”.

Phó Thanh Mộ ra ngoài tìm hai gã sai vặt đến, làm bộ làm tịch đi qua trước cửa, nhưng Nhậm Cửu đều không nhận nhầm bọn họ là Sở Cuồng. Thế là Phó Thanh Mộ lại chạy đi tìm Lâm Cẩm Phong tới. Nhậm Cửu cũng nhận Lâm Cẩm Phong là Sở Cuồng. Cuối cùng Phó Thanh Mộ cắn răng đi lòi cả Tiêu Phi đến, nhưng Nhậm Cửu chỉ coi hắn là người lạ, nhìn hắn một cái rồi lại chăm chăm nhìn ra ngoài, sống lưng chùng xuống ủ rũ, miệng cũng phụng phịu vì tủi thân.

Một đám đàn ông trong phòng lúng túng nhìn nhau. Tiêu Phi nói mình không giúp được gì nên đi trước. Lâm Cẩm Phong lại ân cần ngồi xuống, nhìn Nhậm Cửu, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng khuyên bảo: “Cửu cô nương, hay là cô nương cứ ăn trước đi”.

Nhậm Cửu không động đậy.

Trơ mắt nhìn thức ăn dần nguội lạnh, Sở Cuồng đi tới bên cạnh bàn, vừa lấy bát đũa cho Nhậm Cửu vừa nói: “Không cần chờ hắn, các hạ cứ ăn cơm trước, thức ăn nguội rồi”. Hắn xới một bát cơm đặt trước mặt Nhậm Cửu, Nhậm Cửu cũng không từ chối, ngoan ngoãn bung bát cơm lên.

“Chắc là Sở Cuồng bận chuyện gì đó”. Nhậm Cửu nói: “Anh ấy bận, tôi biết”.

Chương 63

Sở Cuồng nghe thấy lời này, trái tim hắn khó chịu như bị đập một cước: “Nhậm Cửu...”. Hắn không kìm được muốn nói với Nhậm Cửu, Nhậm Cửu đã nhận nhầm người rồi, Sở Cuồng đã đến, Sở Cuồng không hề lỗi hẹn.

Bốn người đều ngồi xuống, yên lặng bung bát ăn cơm.

Thức ăn lúc bày lên bàn vẫn nóng hổi mà bây giờ đã nguội ngắt, rau dưa cũng không còn màu sắc tươi tắn như ban đầu, ủ rũ cuộn tròn thành đống trong đĩa, thoạt nhìn giống như một đống rau bị ném dưới đất chờ đến lúc thối rữa.

Sở Cuồng lại ăn hết hơn nửa số thức ăn trên bàn, no đến mức hệ thống phục vụ cũng phải nhắc nhở hắn không được ăn nữa, hắn mới dừng lại. Vừa ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của ba người còn lại. Nhậm Cửu sững sờ nói: “Là lỗi của tôi, tôi đã để đại tể ti đói đến mức này. Đại tể ti ăn no chưa?”.

Phó Thanh Mộ cũng sững sờ nhìn hắn: “Huynh không sao chứ?”. Lâm Cẩm Phong cũng yên lặng nhìn hắn.

Sở Cuồng không để ý đến bọn họ, chỉ nhìn chăm chăm Nhậm Cửu nói: “Ngon lắm!”.

Nhậm Cửu sững ra.

Hắn lại nói tiếp: “Thức ăn rất ngon”.

Khóe miệng Nhắm Cửu dần lộ ra một nụ cười, tiếp đó dẫu môi hứ một tiếng: “Sở Cuồng không đến thì thôi, lần sau có xin tôi nấu cơm tôi cũng không nấu. Để tôi dùng số cơm thừa canh cặn này trộn một bát cơm cho anh ấy buồn nôn chết luôn”. Nhắm Cửu vừa nói vừa thu dọn bát đĩa: “Đi thôi đi thôi. May mà đồ ăn cũng gần như là hết rồi”.

Lâm Cẩm Phong vội vàng đứng dậy giúp đỡ: “Cửu cô nương, để tại hạ giúp”.

“Không cần không cần”. Hai người tranh nhau làm, dần dần đi ra ngoài.

Nghe tiếng hai người càng lúc càng xa, Phó Thanh Mộ quay lại nhìn thẳng vào Sở Cuồng: “Có thương không?”.

Sở Cuồng im lặng không đáp.

Phó Thanh Mộ dựa vào lưng ghế: “Từ góc độ của một người ngoài, mỗi lần ta nhìn thấy Cửu cô nương như thế này lại cảm thấy rất thương”.

Sở Cuồng cau mày: “Mỗi lần?”.

Phó Thanh Mộ thở dài, đi tới bên cạnh Sở Cuồng, vỗ vỗ vai hắn. “Ta cũng coi như đã đồng hành với các vị một thời gian dài. Sở huynh là người chậm hiểu, ta biết, ta biết hết”. Sở Cuồng đưa mắt liếc hắn, Phó Thanh Mộ lại không nhìn Sở Cuồng, vừa nói vừa đi ra ngoài cửa: “Mấy ngày tới nếu Sở huynh có thời gian thì nên thường xuyên đến chơi với Cửu cô nương. Không biết chừng Cửu cô nương nhìn thấy huynh nhiều lại có thể nhận ra huynh. Nhưng từ một phương diện khác mà nói, thực ra ta nghĩ Cửu cô nương không nhận ra huynh thì tốt hơn. Cứ để Cửu cô nương coi người khác là Sở Cuồng, như vậy huynh mới có thể nhìn nhận Cửu cô nương rõ ràng hơn”.

Nhìn nhận Nhắm Cửu rõ ràng hơn? Trong vấn đề này Sở Cuồng cho rằng mình dường như không có gì cần học tập. Hắn cho rằng mình đã nhìn nhận Nhắm Cửu rất rõ ràng rồi. Nhắm Cửu là người bạo dạn, ương ngạnh, nhưng lại rất chu đáo với người mình quan tâm.

Sở Cuồng nghĩ hắn đã nhìn thấu Nhắm Cửu từ một góc độ rất khách quan. Nhưng đến hôm sau, Sở Cuồng bắt đầu hoài nghi ý nghĩ này của mình. Sáng sớm hôm sau, Nhắm Cửu nhận nhầm Phó Thanh Mộ thành Sở Cuồng. Phó Thanh Mộ cũng đã quen nên chẳng buồn giải thích. Nhưng hắn cũng không giả làm Sở Cuồng, mọi ngày thường làm gì thì hôm nay cũng làm như vậy. Hắn kéo Nhắm Cửu đi: “Phía tây thành Sở Châu hôm nay có chợ phiên, cô nương ở nhà mấy ngày liền rồi, hôm nay có muốn ta dẫn cô nương đi chơi không?”.

Câu nói này hoàn toàn không phải lời Sở Cuồng bình thường có thể nói ra, nhưng Nhắm Cửu lại không hề phát hiện, chỉ nhìn Phó Thanh Mộ chăm chăm với đôi mắt long lanh: “Anh định dẫn em đi à? Hôm nay anh không bận à? Không cần bàn bạc công chuyện với những người khác sao?”.

Phó Thanh Mộ xoa tay: “Những chuyện đó đều không phải vấn đề”.

Nhằm Cửu cũng không truy cứu nguyên nhân hôm trước hắn lỡ hẹn đến ăn cơm, vui vẻ vào trong phòng trang điểm rồi hào hứng cùng Phó Thanh Mộ đi chợ.

Sở Cuồng nghiêm mặt đi sau lưng bọn họ, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Sau trở ngại năng lực nhận thức lại đến trở ngại năng lực logic”.

Quan sát hai ngày, Sở Cuồng đưa ra một kết luận: Nhằm Cửu hiện nay dường như chỉ công nhận thứ mình cho là đúng, không nghĩ đến chuyện có phải mình đã nhận nhầm người hay không, cũng không bao giờ so sánh “Sở Cuồng” hiện nay với Sở Cuồng trước kia. Nhằm Cửu căn bản không hề phân tích Sở Cuồng thật sự có nói chuyện như vậy, làm việc như vậy hay không.

Xem ra đã sinh ra ảnh hưởng nhất định đối với thần kinh não. Sở Cuồng ngẫm nghĩ, trước đây Nhằm Cửu đã nói khi biến từ người đồng hóa thành người bình thường sẽ có một thời gian không thể nói được, chắc chính là bởi trung khu thần kinh... xảy ra vấn đề. Biết được nguyên nhân bệnh đại khái nhưng Sở Cuồng lại không hề vui mừng. Không phải vấn đề ở chỗ khác mà lại là vấn đề ở đầu óc. Với những trang thiết bị và kỹ thuật của hắn hiện nay, hắn hoàn toàn không có cách nào trị liệu cho Nhằm Cửu.

Sở Cuồng trầm ngâm. Nhằm Cửu đã biến thành người đồng hóa, thuốc sẽ càng ngày càng ngấm sâu vào người, triệt để thay đổi bộ gene vốn có của Nhằm Cửu. Bệnh tình của Nhằm Cửu cũng sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Bây giờ mới chỉ là nhận nhầm người và mất một phần năng lực logic, nếu thêm một thời gian nữa...

“Cửu cô nương, có ăn kẹo hồ lô không?”. Đi đến chợ Phó Thanh Mộ đột nhiên chỉ một người bán kẹo hồ lô.

Đôi mắt vốn đã sáng ngời của Nhằm Cửu trong nháy mắt càng trở nên lấp lánh. “Có!”, Nhằm Cửu trả lời rất to như một đứa trẻ con.

Phó Thanh Mộ mua kẹo hồ lô, cười tí tít mắt đưa cho Nhằm Cửu, sau đó xoa đầu Nhằm Cửu: “Ăn xong ta lại mua cho cô nương nữa”.

Mắt Nhằm Cửu sáng lấp lánh: “Sở Cuồng, hôm nay anh thật hào phóng”.

Nghe Nhằm Cửu nói như thế, cho dù biết là không đúng lúc, nhưng Sở Cuồng vẫn không nhịn được trầm tư. Trước đây hắn keo kiệt với Nhằm Cửu thế nào... mà một xâu kẹo hồ lô đã có thể làm cho Nhằm Cửu vui như thế...

Phó Thanh Mộ nghe vậy cũng cười: “Kì thực ta cảm thấy bình thường ta rất bủn xỉn”.

Nhằm Cửu gật đầu: “Cuối cùng anh cũng nhận ra à?”.

Sở Cuồng:

Phó Thanh Mộ vui hết cỡ: “Không sai không sai, ta trời sinh lòng dạ hẹp hòi. Cô nương xem, cùng đi với cô nương bao nhiêu lâu, ngay cả một xâu kẹo hồ lô

cũng chưa bao giờ mua cho cô nương, khỏi phải nói đến quà cáp gì khác. Ta đúng là quá tồi”.

Nhằm Cửu gãi gãi đầu: “Cũng không phải. Anh đã tặng em sao trên trời mà”.

Phó Thanh Mộ mấp máy môi: “Sao trời?”. Hắn thoáng nhìn lên trời. Thấy Phó Thanh Mộ kinh ngạc như thế, Sở Cuồng lập tức cảm thấy nở mày nở mặt một cách rất hẹp hòi.

Nhưng Nhằm Cửu lại cúi đầu, liếc Phó Thanh Mộ vài lần, lại gãi gãi đầu, nói một cách gian nan: “Nhưng mà... trước đây em vẫn không dám nói với anh...”.

“Sao? Nói cái gì?”.

Nhằm Cửu vặn vẹo ngón tay: “Em làm mất sao rồi...”. Nhằm Cửu vội vàng giải thích: “Không phải em sơ ý làm rơi mất... Thôi được, thực ra cũng coi như là em sơ ý làm mất. Nhưng tình hình khi đó khẩn cấp, sau khi bị cái đĩa bay gì đó bắt đi, em chỉ một lòng một dạ nghĩ đến tính mạng mình, không để ý đến sợi dây chuyền đó. Sau khi về mới phát hiện không thấy nó đâu...”.

Quả thật sau khi tìm được Nhằm Cửu đã không thấy sợi dây chuyền đeo trên cổ nàng nữa. Sở Cuồng thấy Nhằm Cửu cúi đầu xin lỗi Phó Thanh Mộ: “Em đã tìm rất lâu mà không thấy. Sau đó bận rộn nhiều việc nên mãi không nói với anh... Thực ra là em sợ anh biết...”.

“Không sao”. Phó Thanh Mộ nói ngay mà không suy nghĩ: “Mất rồi thì thôi, có gì to tát đâu”.

Sở Cuồng bên cạnh nghe xong liền nắm chặt nắm đấm. Viên thiên thạch đó quả thật rất hiếm có, nếu bán đấu giá ở liên minh không biết chừng có thể bán được giá một chiếc tàu chiến. Nhưng Sở Cuồng không để ý đến tiền tài. Hắn đã tặng Nhằm Cửu hòn đá thì đó là đồ của Nhằm Cửu, giờ nàng làm mất Sở Cuồng cho rằng mình vốn không có lập trường gì để trách cứ nàng. Nhưng giọng điệu gã đạo sĩ này không ổn. Nhằm Cửu xin lỗi Sở Cuồng, hắn dựa vào cái gì mà trả lời sáng khoái như vậy?

“Vốn em muốn giữ viên đá đó, sau này nếu anh ở lại với em, viên đá này chính là tín vật đính ước. Nếu anh về quê hương anh, em tốt xấu gì cũng có một viên đá làm kỉ niệm. Nhưng bây giờ...”, Nhằm Cửu cười gượng: “Dường như em chẳng bao giờ giữ được thứ gì...”.

Sở Cuồng sững sờ. Hắn không ngờ Nhằm Cửu lại nghĩ như vậy

Phó Thanh Mộ thở dài, vuốt tóc Nhằm Cửu, sau đó nắm tay nàng: “Thôi kệ những chuyện đó. Chuyện sau này để sau này nói tiếp. Hôm nay cô nương cứ việc chơi cho thoải mái, thích thứ gì cứ nói với ta, ta sẽ mua cho cô nương”. Phó Thanh Mộ quay người đi về phía trước, Nhằm Cửu được hắn kéo tay, hoàn toàn không xem hàng hoá xung quanh, không nghe thấy tiếng rao của những người bán hàng rong, chỉ nhìn chăm chăm hai bàn tay nắm lấy nhau, sau đó gương mặt

dần đỏ bừng, ngượng ngùng như lá cây xấu hổ chỉ chạm vào là co lại. Nhưng nụ cười bên khóe miệng Nhắm Cửu lại ngọt ngào không sao che giấu được, lén lút vui mừng như một em bé ăn vụng kẹo.

Chỉ là một cái nắm tay lại đổi được vẻ mặt hạnh phúc như vậy của Nhắm Cửu, Sở Cuồng đột nhiên vỡ lẽ, trước kia hẳn chưa từng nhìn thấy vẻ mặt Nhắm Cửu như vậy là bởi hẳn không bao giờ quay lại vào những lúc này. Hẳn quả thật còn chưa hiểu rõ về Nhắm Cửu.

Đi chơi hơn nửa ngày, sau giờ Ngọ, phiên chợ náo nhiệt cũng tan dần, hai người bắt đầu đi về, Nhắm Cửu luôn vui vẻ tươi cười. Về đến châu phủ, Phó Thanh Mộ cần đi kiếm rượu uống, dặn Nhắm Cửu về phòng nghỉ ngơi trước, buổi tối không có việc gì sẽ đến chơi với Nhắm Cửu.

Nhắm Cửu vui vẻ về phòng, nằm trên giường ngủ một giấc. Buổi chiều ngủ dậy cảm thấy trong người hơi mệt, Nhắm Cửu định ra vườn hoa trong châu phủ dạo chơi một lát. Nhưng vừa ra khỏi viện, Nhắm Cửu đụng ngay phải Lâm Cẩm Phong mang đồ ăn đến cho mình. Nhắm Cửu hơi sững người nhìn Lâm Cẩm Phong, cười nói: “Chẳng phải anh nói buổi tối đến chơi với em sao? Sao bây giờ đã tới rồi? Hôm nay anh không bận à?”.

Nụ cười trên gương mặt Nhắm Cửu khiến Lâm Cẩm Phong nhìn đến ngây ngốc, mặt hắn hơi đỏ lên, hắn đưa hộp bánh ngọt trong tay cho Nhắm Cửu: “Cầm Tố mang bánh ngọt đến cho tại hạ. Tại hạ nghĩ mấy ngày nay ở châu phủ buồn tẻ, chắc là Cửu cô nương cũng buồn chán nên mang đến cho cô nương. Cô nương muốn ăn thử không?”.

Nhắm Cửu chớp mắt nhìn hắn: “Không buồn chán đâu. Chẳng phải sáng nay chúng ta ra ngoài chơi rất vui sao?”.

Lúc này Lâm Cẩm Phong mới biết Nhắm Cửu đã nhận nhầm người. Hắn cười gượng mấy tiếng: “Cửu cô nương...” Hắn định giải thích, nhưng những lời định nói đột nhiên biến mất trong cổ họng dưới ánh mắt sáng ngời của Nhắm Cửu. Nhắm Cửu rất vui vẻ, không được phá vỡ sự vui vẻ của nàng, Lâm Cẩm Phong đặt hộp bánh vào tay Nhắm Cửu: “Cô nương thử xem. Nếu cô nương thấy ngon, tại hạ sẽ mang đến cho cô nương nhiều hơn”.

Nhắm Cửu ngẩng đầu lên, đôi mắt dường như cảm động đến mức sắp rơi lệ: “Sở Cuồng, hôm qua có phải anh bị người khác bắt nạt không?”.

Lâm Cẩm Phong không biết tại sao Nhắm Cửu lại đột nhiên hỏi một câu như vậy. Hắn đỡ khóc đỡ cười, dứt khoát đổi chủ đề: “Bây giờ cô nương định ra ngoài à?”.

Nhắm Cửu gật đầu: “Ngủ trưa dậy thấy người hơi mệt, em định vào vườn hoa đi dạo”.

Lâm Cẩm Phong ngẫm nghĩ: “Tại hạ đưa cô nương đi!”.

Mắt Nhắm Cửu lập tức lấp lánh sao trời: “Vâng!”.

Sau khi hai người ra khỏi tiểu viện, một bóng người màu đen từ trên tán cây nhảy xuống, lặng lẽ nhìn bóng hai người đi xa, suy nghĩ hồi lâu rồi đi theo.

Hoa trong vườn nở rộ, hương thơm ngào ngạt, bướm bay rập rờn. Nhắm Cửu ngồi trên tảng đá bẻ nhỏ từng miếng bánh màn thầu rồi ném xuống ao xem cá chép dưới ao tranh nhau ăn. Cho cá ăn một lát, Nhắm Cửu cảm thấy bẻ nhỏ bánh ra quá phiền phức nên ném cả chiếc bánh xuống ao.

Lâm Cẩm Phong đưa tay cản nhưng không cản được, đành ngồi xuống bên cạnh Nhắm Cửu, bật cười nói: “Chiếc bánh màn thầu to như vậy, cá không thể ăn được. Sau này chúng phơi bụng đầy ao thì nơi này sẽ không còn thanh nhã nữa”.

“Bánh màn thầu gặp nước sẽ tan. Bao nhiêu cá tranh nhau ăn, không bội thực được đâu”. Nhắm Cửu quay sang, đột nhiên vô tình nhìn thấy trên cổ Lâm Cẩm Phong có hai vết thương nhỏ đã đóng vẩy, nàng nhớ đó là vết răng của nàng. Nàng nhất thời hơi thất thần, đưa tay sờ vết thương trên cổ hắn: “Là hôm đó em cắn...”.

Lâm Cẩm Phong sững người, vội vàng nghiêng người kéo cổ áo lên che vết thương: “Không có vấn đề gì nữa rồi”.

Nhắm Cửu thì thào: “Không ngờ vẫn chưa khỏi”.

“Sắp khỏi rồi”. Lâm Cẩm Phong định đổi đề tài: “Chúng ta qua bên kia ngắm hoa đi”.

Nhắm Cửu không cử động. Đến lúc Lâm Cẩm Phong định kéo Nhắm Cửu đi, Nhắm Cửu lại đột nhiên dùng hai tay vỗ lên mặt Lâm Cẩm Phong. “Không được cử động!”, Nhắm Cửu nói, sau đó xáp đến gần xem vết thương trên cổ hắn: “Em cắn sâu quá...”.

Họ cách nhau quá gần. Lâm Cẩm Phong khẽ quay đầu, nhìn thấy nửa bên mặt Nhắm Cửu. Hắn không khỏi nhớ đến buổi tối ở thành Giang Châu đó, Nhắm Cửu tóc bạc mắt đỏ như yêu ma, lại như tiên nữ giáng trần cứu mạng hắn.

“Nhất định là rất đau”, Nhắm Cửu thì thào.

Ánh mắt Lâm Cẩm Phong dịu dàng: “Không đau”.

Đầu ngón tay Nhắm Cửu hơi nóng hơn nhiệt độ cơ thể người thường nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên cổ Lâm Cẩm Phong, không nói lời nào lại hơn ngàn vạn câu âu yếm dịu dàng. Thấy Nhắm Cửu cúi đầu, Lâm Cẩm Phong khẽ gọi một tiếng: “Cửu cô nương!”. Hắn suýt nữa không kiềm được đưa tay kéo Nhắm Cửu vào lòng. Hắn muốn khẽ khàng an ủi để Nhắm Cửu thôi tự trách mình...

“Em xin lỗi”. Nhắm Cửu hơi lạc giọng: “Sở Cuồng, em xin lỗi!”.

Cánh tay Lâm Cẩm Phong khựng lại giữa không trung. Một hồi lâu sau hắn mới lặng lẽ hạ tay xuống: “Không sao”. Hắn không phải Sở Cuồng, vốn không

nên trả lời vấn đề này thay Sở Cuồng. Nhưng Lâm Cẩm Phong cảm thấy cho dù là Sở Cuồng thật sự nhìn thấy Nhậm Cửu lúc này cũng sẽ nói không sao. Chỉ có điều... chỉ có điều trong lúc như thế này, hẳn phải thay một người khác nói ra hai chữ đó, hẳn thật sự... vừa ghen tị vừa không cam lòng.

Lúc ăn tối, Phó Thanh Mộ và Lâm Cẩm Phong đều không đến. Sở Cuồng ngồi đối diện với Nhậm Cửu, cùng nàng ăn cơm, nhưng Nhậm Cửu lại chỉ cho rằng Sở Cuồng là Vương đại thúc chuyên mổ lợn dưới nhà bếp. Nhậm Cửu hôm nay rất vui vẻ nên chào hỏi hân nhiệt tình: “Vương đại thúc ăn nhiều một chút đi. Đại thúc xem, con lợn đại thúc thịt rất ngon”.

Sắc mặt Sở Cuồng u ám đến cực điểm. Bất kể Nhậm Cửu nói gì với hắn, hắn đều không trả lời. Nhưng tâm tình Nhậm Cửu vui đến mức gần như không chú ý đến chuyện người khác không vui, vẫn vừa ăn vừa vui vẻ nói: “Đã lâu lắm rồi cháu không ở cạnh Sở Cuồng một thời gian dài như vậy.”

Chương 64

Lời Nhậm Cửu làm mặt “Vương đại thúc” bên cạnh tối sầm đi.

“Đại thúc biết Sở Cuồng chứ?”, Nhậm Cửu cười tí mắt nói: “Chính là người đàn ông đẹp trai nhất mà đại thúc có thể nhìn thấy ở châu phủ này”.

Nghe thấy Nhậm Cửu giới thiệu hắn như vậy, Sở Cuồng sững người, hơi mất tự nhiên cúi đầu và miếng cơm.

“Anh ấy là đại anh hùng anh dũng vô địch. Anh ấy có võ công cao cường, lợi hại hơn tể ti Tiêu Phi và cả người của tứ đại thế gia gì đó nhiều. Anh ấy cũng rất thông minh, cháu cho rằng anh ấy có lẽ là người vô địch trên đời này”. Nhậm Cửu vui vẻ nghiêng đầu: “Đại thúc có tin không? Một người như vậy lại rất tốt với cháu. Bây giờ anh ấy là người tốt nhất với cháu trên đời này”.

Sở Cuồng cảm thấy miếng cơm nghẹn lại ở cổ họng. Hắn ngẩng đầu nhìn Nhậm Cửu, Nhậm Cửu cũng đang nhìn hắn, gương mặt mang nét cười âm áp. Nhưng trong mắt Nhậm Cửu, hắn không phải Sở Cuồng. Sở Cuồng cảm thấy hắn không xứng với lời khen ngợi đó của Nhậm Cửu. Hắn không hề tốt với Nhậm Cửu. Đặc biệt là mấy hôm nay, hắn phát hiện bản thân trước kia đối xử rất không tốt với Nhậm Cửu.

“Cháu thích anh ấy, rất thích anh ấy”. Nhậm Cửu nói khẽ: “Thích anh ấy nhất”.

Sở Cuồng nhìn vẻ mặt Nhậm Cửu lúc này, dường như có thể xóa nhòa mọi thứ xung quanh. Hắn từng nghe Nhậm Cửu tỏ tình rất nhiều lần, tỏ tình bằng đủ mọi cách, tỏ tình lung tung, tỏ tình khắp nơi, mỗi lần đều làm hắn chấn động nhưng chưa lần nào khiến hắn chấn động như lần này. Giống như con dê vừng chắc nhất trong lòng hắn cuối cùng bị một con sâu đục thủng, sụp đổ tan tành.

Nhưng hấn lại không hề cảm thấy buồn, hấn chỉ cảm thấy thương con sâu nhỏ này. Vì sao trước đây hấn phải đắp một con đê dày như vậy? Đối với Nhẫm Cửu, hấn nên...

“Cửu cô nương, ta mang rượu đến cho cô nương này. Chúng ta uống rượu nào...”. Tiếng Phó Thanh Mộ dừng lại ở cửa.

Nhẫm Cửu lập tức quay lại nhìn ra cửa, sau đó đặt đĩa xuống, cười dịu dàng chạy tới nhìn Phó Thanh Mộ: “Sở Cuồng, hôm nay anh xong việc sớm thế à? Không có việc gì nữa à?”.

Phó Thanh Mộ đứng sững ở cửa, cảm thấy mình quả thật tới quá sớm. Hấn cảm thấy một chân vừa bước vào cửa sắp bị ánh mắt Sở Cuồng bám nát rồi... Hấn thật sự không có ý mà...

Nhẫm Cửu giới thiệu Sở Cuồng với “Vương đại thúc”, sau đó không để ý “Vương đại thúc” đi đâu, cầm nậm rượu và ly rượu ra bàn đá ngoài sân uống với Phó Thanh Mộ. Lúc đầu Phó Thanh Mộ rất bất an, nhưng thấy Nhẫm Cửu vui vẻ nên cũng không nói gì thêm, chỉ yên lặng ngồi với nàng tới lúc sao lên đầy trời.

Nhẫm Cửu nhìn trời sao lấp lánh, thở dài một tiếng: “Nếu không có sinh vật không mang hình người và những chuyện rắc rối do gã Bạch Quý gì đó gây ra thì thật là tốt. Thật không hiểu vì sao mấy kẻ đó phải hại người khác. Rõ ràng thế gian có bao nhiêu chuyện tốt đẹp có thể hưởng thụ, có bao nhiêu việc hay để làm, vậy mà bọn chúng lại lựa chọn cách sống xấu nhất, mệt nhất”.

Phó Thanh Mộ lắc lắc rượu trong nậm: “Con người sống trên đời, trong lòng suy nghĩ thế nào thì sẽ nhìn đời thế ấy. Cửu cô nương thấy trời sao lấp lánh đẹp đẽ, nhưng trong mắt người khác, trời sao lại kém xa về lấp lánh của vàng bạc. Cũng tương tự như vậy, gia đình và tính mạng là quý giá trong mắt cô nương, nhưng trong mắt bọn chúng lại hoàn toàn không đáng nhắc tới. Những kẻ đó không coi người ta là người, không coi tính mạng là tính mạng. Trái tim bọn chúng đã thối nát, chuyện bọn chúng làm ra đương nhiên cũng xấu xa và đơ bản”. Phó Thanh Mộ cười, giọng nói lại có chút lạnh lẽo: “Cô nương không nên so sánh mình với bọn chúng”.

Nhẫm Cửu nhất thời yên lặng, một hồi lâu sau mới nói: “Sở Cuồng, sau khi giải quyết xong tất cả mọi việc ở đây, anh sẽ về đúng không?”.

Phó Thanh Mộ sững ra, không theo kịp sự thay đổi đề tài đột ngột như vậy: “Chuyện này...”. Chuyện này... hấn phải trả lời thế nào?

“Em cũng có thể đoán được, anh sẽ không ở lại đây vì bất cứ chuyện gì”.

Phó Thanh Mộ yên lặng đảo mắt, muốn tìm một cơ gì đó để chuồn đi, lúc đứng lên không ngờ lại bị Nhẫm Cửu tóm tay áo giữ lại. Nhẫm Cửu nhìn hấn, ánh mắt vừa hy vọng vừa bất an: “Anh không ở lại đây, vậy em đi cùng anh được không?”

Phó Thanh Mộ toát mồ hôi, lùi lại từng bước một: “Cái này thì...”

“Em cũng không còn gì quyền luyện ở đây. Hơn nữa anh xem, bây giờ em cũng biến thành người đồng hóa, hình như là có chút không thành công nhưng chuyện này không hề gây trở ngại chuyện em đi cùng anh đến quê hương anh. Ngày trước phu tử vẫn dạy em tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu. Trước kia em muốn tìm một tướng công về ở rể, cùng em bảo vệ sơn trại. Nhưng bây giờ em không cần kén rể nữa, em sẵn sàng đi cùng anh đến sao San San gì đó”.

Ánh mắt Phó Thanh Mộ trốn tránh Nhậm Cửu, trong lòng cân nhắc không biết có nên gạt tay Nhậm Cửu ra rồi chạy mất hay không. Không ngờ Nhậm Cửu chờ một hồi lâu không thấy hấn trả lời lại chủ động buông tay trước, cặp mắt nhìn xuống bàn không nói gì nữa.

Phó Thanh Mộ cảm thấy không đành lòng: “Cửu cô nương... Thực ra ta...”

Hấn còn chưa nói xong lại thấy Nhậm Cửu đột nhiên ngừng đầu uống một hớp rượu lớn, sau đó đặt cộp nậm rượu xuống bàn đá. Dường như vừa mới lấy hết dũng khí, Nhậm Cửu vỗ bàn đứng lên, tóm lấy vạt áo Phó Thanh Mộ: “Không thương lượng với anh nữa! Dù thế nào cũng không cho anh đi!”.

Phó Thanh Mộ khóc không ra nước mắt: “Ta có đi hay không đều không quan trọng”.

“Em biết em đánh không lại anh. Nếu anh nhất quyết đòi đi, em có ngăn cũng không ngăn được, vậy anh phải để lại một thứ cho em!”. Nhậm Cửu nói rồi xáp tới hôn lên miệng Phó Thanh Mộ.

Phó Thanh Mộ cả kinh tròn tròn mắt. Nhưng lúc hai người còn cách nhau chỉ một ngón tay, một bàn tay bỗng dựng từ phía sau đưa tới che miệng Nhậm Cửu rồi kéo nàng lùi ra thật xa.

Nhậm Cửu cho rằng mình bị đánh lén, vừa đứng vững lại đã vung tay hất tay kẻ đó ra, xoay người lại đá thẳng về phía kẻ đó nhưng không trúng đích. Vừa quay người lần nữa, hai tay lại bị khống chế, Nhậm Cửu tức giận ngừng đầu nhìn người trước mặt, nổi giận quát: “Người là cái thá gì mà dám quấy rầy bản cô nương tình tứ?”.

Chớp mắt một cái là lại không nhận ra hấn nữa. Sở Cuồng nghe thấy Nhậm Cửu nói vậy, cảm thấy gân xanh trên trán giật không ngừng vì tức giận. Hấn trong vai Vương đại thúc vừa rời khỏi tiểu viện đã vòng lại, nhảy lên nóc nhà im lặng nghe hai người nói chuyện.

Nhậm Cửu nói muốn cùng đi với hấn làm hấn chấn động ngây người. Hấn từng nghĩ đến chuyện đưa Nhậm Cửu về sao Santa, nhưng chỉ định để Nhậm Cửu ở lại một thời gian ngắn để gỡ bỏ thiết bị nhận biết thân phận của hấn trong người Nhậm Cửu, để giải trừ khế ước hôn nhân của hai người. Hấn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ cùng Nhậm Cửu sống ở sao Santa. Trước đây là vì Nhậm Cửu là cư dân của tinh cầu này, chưa trải qua huấn luyện, về lí thuyết thì không

thể thích ứng với môi trường khí hậu của sao Santa. Trong thời gian ngắn có thể dùng biện pháp bảo vệ nhân tạo, nhưng sống thời gian dài thì cơ thể Nhắm Cửu đương nhiên sẽ không chịu nổi. Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ... Nhắm Cửu đã là người đồng hóa rồi! Cơ năng cơ thể và các phương diện khác của Nhắm Cửu đều mạnh hơn người bình thường quá nhiều, việc thích ứng với khí hậu của sao Santa đương nhiên cũng không có gì phải nói. Đưa Nhắm Cửu về sao Santa, sau khi hạm đội Bình Minh chấm dứt chiến tranh với sinh vật không mang hình người sẽ sống với nhau, cùng nhau già đi, đây có lẽ cũng là một chuyện đáng chờ mong.

Nhưng trong lúc Sở Cuồng đang suy nghĩ về tính khả thi của chuyện này, Nhắm Cửu lại tóm áo Phó Thanh Mộ định... hôn hấn?

Đây là chuyện liên quan đến kế ước hôn nhân! Cô nàng thô phi vô ý này nhận nhầm người đã đành, sao lại có thể làm cả những chuyện hồ đồ như vậy được? Sở Cuồng lập tức tung người nhảy từ nóc nhà xuống, che miệng Nhắm Cửu kéo về phía sau. Không ngờ Nhắm Cửu không nhận ra Vương đại thúc, lập tức động thủ, còn trách hấn quấy rầy bọn họ... tình tứ? Chuyện này quả thực... không thể nhẫn nhịn được nữa!

Sở Cuồng ngược mắt lạnh lùng nhìn Phó Thanh Mộ, Phó Thanh Mộ nào còn tâm tư nhìn hấn, vội vàng bỏ chạy. Nhắm Cửu sốt ruột định đuổi theo, Sở Cuồng nhíu mày đưa tay cản lại. Lửa giận bốc cao trong lồng ngực, Nhắm Cửu gạt tay Sở Cuồng ra, tức giận so hai chiêu với Sở Cuồng nhưng tất nhiên lại bị hấn khống chế.

Nhắm Cửu cực kì giận dữ: “Gã Trình Giáo Kim nhà ngươi mọc ở đâu ra, phá rối nhân duyên của người ta sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, không ai nói với ngươi chuyện này à?”.

Nhắm Cửu đã bao giờ lớn tiếng âm ỉ với Sở Cuồng như vậy đâu. Bình thường lúc giận dữ, Nhắm Cửu luôn chắn trước mặt Sở Cuồng, một mình xông lên phía trước liều mạng với kẻ khác. Bây giờ đột nhiên Nhắm Cửu đứng về phe đối lập với mình, Sở Cuồng cảm thấy việc này thật sự là... không thể nhẫn nhịn được nữa.

Nhưng cuối cùng hấn vẫn kiềm chế tâm tình trong lòng, nhìn Nhắm Cửu chằm chằm, lạnh giọng nói: “Muộn rồi, nên về phòng ngủ”.

“Người ta có ngủ hay không thì liên quan gì đến ngươi?”, Nhắm Cửu rất tức giận: “Vừa rồi ta còn chưa hôn được. Đi đi, đừng cản trở việc của ta”. Nhắm Cửu bực bội hất tay ra, lảo đảo mấy câu rồi lại quay người định đi ra ngoài, xem ra vẫn muốn đi tìm Phó Thanh Mộ.

Gân xanh trên trán Sở Cuồng giật giật. Hấn trầm giọng quát lớn: “Quay lại!”. Nhắm Cửu quay đầu lại trợn mắt nhìn hấn hết sức khinh thường.

Trợn mắt? Nhắm Cửu có thể nhận nhầm Lâm Cẩm Phong thành Sở Cuồng, có thể nhận nhầm Phó Thanh Mộ thành Sở Cuồng, có thể để hai người đó giờ

trò với mình mà không phản kháng, thậm chí còn định hôn... hôn bọn họ... Nhưng Nhắm Cửu lại sống chết không thể nhận ra hẳn mới là Sở Cuồng thật sự, lúc này lại còn... trọn - mắt với hẳn?

Giỏi lắm! Sở Cuồng cảm thấy khả năng kiềm chế luôn lấy làm tự hào dường như trong nháy mắt bị lửa giận không thể ngăn chặn trong lòng đốt sạch. Hẳn bước tới tóm tay Nhắm Cửu, không phân trần gì kéo thẳng Nhắm Cửu vào phòng nàng. Mới đầu Nhắm Cửu còn vùng vẫy, sau khi phát hiện vùng vẫy thế nào cũng không thoát được lại đột nhiên im lặng một lát rồi lạnh lùng lên tiếng: “Nếu ngươi còn không buông tay thì đừng trách ta không khách sáo”.

Sở Cuồng quay lại, thấy hai mắt Nhắm Cửu lấp lánh trong đêm tối, sắp sửa biến thành màu đỏ. Sở Cuồng lạnh lẽo nói: “Không nhớ anh đã dặn em không được sử dụng sức mạnh của người đồng hóa à?”.

Nhắm Cửu sững sốt: “Ngươi... Rốt cuộc ngươi là ai?”.

“Anh là Sở Cuồng”. Hẳn sầm mặt, nói vô cùng nghiêm túc.

Nhắm Cửu lập tức ngăn ra: “Ngươi... ngươi lừa ai chứ? Ta sẽ không nhận nhầm Sở Cuồng! Ta phải đi tìm anh ấy...”.

Sự bất mãn tích lũy cả ngày dường như bùng nổ trong khoảnh khắc, Sở Cuồng đập tay lên cột nhà chặn Nhắm Cửu lại. “Đó là Phó Thanh Mộ”. Hẳn nói, nhất thời mặc kệ Nhắm Cửu có hành vi quá khích gì không: “Buổi sáng là Phó Thanh Mộ, buổi chiều là Lâm Cẩm Phong, vừa rồi kẻ đó cũng không phải anh! Em đã nhận nhầm hết rồi!”.

Nhắm Cửu sững sờ nhìn hẳn, khóe môi khẽ run lấy. “Anh... mới là Sở Cuồng?”.

Hẳn nhìn Nhắm Cửu chằm chằm: “Đúng thế!”.

Nhắm Cửu nhìn hẳn, dường như chết sững vì sợ hãi. Nàng đã nhận nhầm người? Nàng bắt đầu nhận nhầm cả Sở Cuồng rồi sao? “Sao có thể thế được...” Nhắm Cửu lắc đầu. Nhưng cảm giác sợ hãi và bất an trong lòng còn chưa kịp lan rộng, bờ môi Nhắm Cửu đã mềm ra. Một nụ hôn cưỡng ép mang ý nghĩa trừng phạt thoáng chạm vào môi Nhắm Cửu, sau đó Sở Cuồng cắn mạnh vào môi nàng giống như nhân cơ hội thể hiện sự bất mãn của mình.

“Vừa rồi chẳng phải em nói chưa hôn được hay sao?”, sắc mặt Sở Cuồng không thay đổi: “Bây giờ đã hài lòng chưa? Về đi ngủ!”.

Thừa dịp Nhắm Cửu còn chưa phản ứng lại kịp, Sở Cuồng kéo nàng vào phòng, đẩy nàng xuống giường rồi xoay người đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa, hẳn lại đứng yên thật lâu. Ánh sao lấp lánh chiếu xuống tiểu viện bị mái hiên xé rách khiến hẳn đứng trong bóng tối. Trong bóng đêm, không ai có thể thấy rõ vẻ mặt hẳn, nhưng hẳn lại cảm thấy rõ tim hẳn đập nhanh hơn bình thường vài phần, nhiệt độ trên mặt dường như cũng đang tăng cao.

Hắn vừa làm gì vậy? Sở Cuồng ngẩng đầu nhìn trời. Hắn đã hôn Nhắm Cửu. Mặc dù không phải lần đầu tiên hôn nhưng là lần đầu tiên hắn chủ động. Hôn có ý nghĩa phi phạm đối với người sao Santa. Sao Santa cực kì coi trọng “cá thể độc lập”, ngay cả đụng chạm cũng chỉ những người thân thiết mới được làm. Mà miệng thông với nội tạng, hôn môi là việc chỉ người có khế ước hôn nhân mới có thể làm. Nhắm Cửu có lúc hứng lên, hành động quá nhanh trong lúc hắn chưa chuẩn bị nên hôn trộm được mấy lần, nhưng hắn đều ra sức cự tuyệt trừ lần ở hoa lâu. Nhưng lần đó về cơ bản cũng là Nhắm Cửu gây sự trước.

Tuy nhiên vừa rồi hắn đã chủ động hôn Nhắm Cửu. Hắn không thể không thừa nhận, sau khi nghe thấy lời Nhắm Cửu nói, khi biết bọn họ cũng có thể có tương lai, Sở Cuồng đã khó có thể kiềm chế sự động lòng của mình. Thế là cuối cùng hắn đã cho Nhắm Cửu một câu trả lời chính diện. Nhưng với tình hình Nhắm Cửu hiện nay, dường như Nhắm Cửu hoàn toàn không thể hiểu được ý nghĩa của nụ hôn vừa rồi. Ánh mắt Sở Cuồng từ từ lắng xuống. Bất kể muốn làm gì, bây giờ chuyện quan trọng nhất vẫn là giúp Nhắm Cửu khỏi bệnh.

Sở Cuồng suy nghĩ suốt đêm, cảm thấy mình nên sửa đổi kế hoạch tác chiến một chút. Nhắm Cửu rất quan trọng đối với hắn. Về công, Nhắm Cửu là sức chiến đấu trọng yếu, ngoài sức mạnh của người đồng hóa, trong thân thể Nhắm Cửu còn có thiết bị nhận biết thân phận của hắn. Về tư... về tư, có lẽ không có lí do gì, chỉ là hắn muốn làm cho Nhắm Cửu nhận ra mình.

Sở Cuồng tách bản thân và Nhắm Cửu ra khỏi kế hoạch tác chiến tiếp theo. Hắn muốn mang Nhắm Cửu tới kinh thành. Hắn phải lấy lại cơ giáp của hắn trước, mặc dù kế hoạch này mạo hiểm hơn kế hoạch trước rất nhiều. Nhưng hắn cảm thấy không thể kéo dài thời gian được nữa, sợ rằng tình hình của Nhắm Cửu sẽ ngày càng nghiêm trọng...

Nhưng Sở Cuồng còn chưa kịp thông báo với mọi người về kế hoạch mới, tình hình của Nhắm Cửu đã chuyển biến xấu ngoài dự đoán của mọi người. Buổi sáng, Sở Cuồng nghe thấy đám trẻ con trong viện đến gõ cửa gọi Nhắm Cửu ra ngoài chơi, đây là chuyện thường xảy ra nên Sở Cuồng không để ý. Nhưng hôm nay sau khi mở cửa để đám trẻ con đi vào, Nhắm Cửu lại nói không cùng bọn chúng ra ngoài chơi. Có đứa hỏi Nhắm Cửu phải như thế nào mới chịu ra ngoài. Nhắm Cửu nói mình chỉ đi cùng Sở Cuồng. Lập tức có một đứa bé reo lên: “Em chính là Sở Cuồng! Cửu gia cùng bọn em ra ngoài chơi đi!”.

Nhắm Cửu bỡ ngỡ nhìn đứa bé đó rất lâu, cuối cùng vẫn để nó dắt tay kéo ra ngoài. Nhưng sau khi chơi một lát, Nhắm Cửu lại như thể đột nhiên tỉnh ngộ, nói đứa bé đó không phải Sở Cuồng, vừa nói phải đi tìm Sở Cuồng vừa đi xa, sau đó mọi người không tìm thấy Nhắm Cửu nữa.

Đến tối vẫn không thấy Nhắm Cửu đâu, đám trẻ hoảng sợ, lúc này mới chạy đến gõ cửa phòng Phó Thanh Mộ, kể lại mọi chuyện với hắn. Phó Thanh Mộ đến tìm Sở Cuồng. Lúc này Sở Cuồng đang định bàn công chuyện với các chương môn. Nghe Phó Thanh Mộ nói vậy, mặt Sở Cuồng biến sắc, không nói

lời nào đi thẳng ra ngoài. May mà trên người Nhắm CỬU có thiết bị nhận biết của hắn, một lát sau Sở CUỒNG đã tìm thấy Nhắm CỬU trốn sau hòn giả sơn trong vườn hoa.

Nhắm CỬU ôm gối, ngồi dựa vào tường, nước mắt ướt đầm gương mặt. Sở CUỒNG đi tới, lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh Nhắm CỬU. Ánh đèn trên vai Sở CUỒNG quá mạnh làm đôi mắt đã khóc sưng đỏ của Nhắm CỬU càng không mở được. Nhắm CỬU dứ khoát không nhìn xem người tới là ai, chỉ gục đầu xuống gối khóc thút thít. Tiếng khóc nức nở nghẹn ngào như cắt xé tim gan Sở CUỒNG.

“Nhắm CỬU”. Hắn gọi tên nàng: “Đừng khóc nữa!”.

“Tôi...”, Nhắm CỬU khóc nức nở: “Tôi hu hu hu...”.

Sở CUỒNG dỏng tai nghe cho rõ. Nhắm CỬU lặp đi lặp lại rất nhiều lần, Sở CUỒNG mới nghe rõ lời nàng. Nhắm CỬU khóc là vì đau lòng, nhưng trước sau chỉ lặp lại một câu.

“Tôi không tìm được Sở CUỒNG nữa”.

“Tôi không tìm được Sở CUỒNG nữa...”.

Giọng nàng hoang mang, đáng thương, tủi thân, lại đau đớn đến cùng cực như bị người khác bỏ rơi. Sở CUỒNG khó có thể kiềm chế sự mềm mại và đau đớn trong lòng, đưa tay ôm Nhắm CỬU vào lòng: “Nhắm CỬU, anh ở đây!”.

Chạm vào người Nhắm CỬU, hắn mới biết Nhắm CỬU đang run rẩy dữ dội. Áp sát vào người Nhắm CỬU, hắn mới biết tiếng khóc nghẹn ngào của Nhắm CỬU ẩn chứa nhiều sự sợ hãi như vậy.

“Anh ở đây”. Trừ câu này, Sở CUỒNG không biết làm thế nào để xoa dịu sự đau lòng và sợ hãi của Nhắm CỬU: “Anh ở đây. Anh không đi đâu cả”.